

'Geef mij een belastingstelsel en ik zal het voor u kraken', schreef Jan Pen ooit. Naar mijn gevoel bracht hij daarmee in een compacte formulering tot uitdrukking dat een 'ideaal' belastingstelsel, in de betekenis van fiscale regelgeving die het juiste midden houdt tussen rechtvaardigheid en uitvoerbaarheid, een utopie zal blijven. Overigens ontslaat ons dit niet van de verplichting te streven naar een fiscaal stelsel dat – in de termen van de 'verkenning' van Zalm/Vermeend – bijdraagt aan een duurzame ontwikkeling van economie, werkgelegenheid en welvaart voor iedereen.

In dat kader zal eerst moeten worden vastgesteld wat we als de belangrijkste gebreken van onze huidige belastingwetgeving beschouwen. Omdat belastingbeschouwingen in s & D in een lage frequentie verschijnen – afgezien van boekbesprekingen moeten we daarvoor terug naar de jaren zestig – vat ik die tekortkomingen nog maar eens beknopt samen.

De draagkrachtgedachte in de loon- en inkomstenbelasting is onhanteerbaar gebleken. Hefningsmaatstaf is het inkomen, maar we weten eigenlijk niet wat inkomen is. De wetgever was dan ook niet in staat – evenmin als de wetenschap – een omschrijving te geven van een theoretisch aanvaardbaar inkomensbegrip dat bovendien bruikbaar is voor de praktijk. Ieder tarief is een slag in de lucht; het pleit wordt doorgaans beslecht door koopkrachtplaatjes. Het toptarief van 60 procent wordt vrij algemeen als te hoog gezien, waarbij wel de kanttekening past dat ook bijna alle topinkomens een totale lastendruk kennen die lager ligt dan 50 procent. Dan is er de vraag of het uitgangspunt dat de

DE TOEKOMST DER
BELASTINGEN

Ook fiscaal
blijven de
marges smal
Belastingplan
vereist
smeergeld

HARM MOBACH

*Raadsheer plv. bij de belastingkamer
van het Gerechtshof
's-Hertogenbosch
en oud universitair hoofddocent bij
de vakgroep belastingrechtelijke
vakken van de
Rijksuniversiteit Leiden*

'aangeslagene' de belasting ook draagt, wel klopt met de werkelijkheid (het vraagstuk van de afwenteling). Actueel is ook nog steeds het probleem in hoeverre door met zorg gekozen constructies aan belastingheffing valt te ontkomen wanneer die naar de strekking van de draagkrachtgedachte noodzakelijk zou zijn. Naast deze belastingontwijking (de nota spreekt over fiscale arbitrage¹) is er uiteraard ook de in omvang toegenomen belastingontduiking en daarmee annex de vraag in hoeverre nog van een belastingmoraal kan worden gesproken ('fiscaal mag alles wat niet verboden is'). Bij deze problemen komt dan nog de toegenomen en nog steeds groeiende ingewikkeldheid van de belastingwetgeving, mede te verklaren uit de pogingen een niet sluitend belastingsysteem door middel van reparatiewetgeving op te lappen. Daarnaast werkt ook het gebruik van de belastingwetgeving voor niet-fiscale doeleinden (in het jargon: 'instrumentele belastingheffing') complicerend. Hieraan moeten dan nog worden toegevoegd de vragen die worden opgeroepen door de globalisering van de economie, de ontwikkelingen binnen de Europese Unie en de toenemende wereldwijde computercommunicatie (digitalisering). Welke gevolgen moet dit alles hebben voor het fiscale beleid? Wie anno 1998 nog iets van een streven naar vereenvoudiging verwacht, moet hoe dan ook tot de onverbeterlijke optimisten worden gerekend.

Als eersten in deze categorie moeten de bewindslieden Zalm en Vermeend genoemd worden, want zij presenteren de contouren van een nieuw belastingstelsel, waarin 'eenvoud, inzichte-

lijkheid en begrijpelijkheid' (blz. 35) een belangrijke plaats innemen. Ook moet het nieuwe stelsel niet alleen stabiele belastingopbrengsten genereren en de werkgelegenheid bevorderen, maar ook bijdragen aan een beter milieu en versterking van de economische structuur.

Om de genoemde doelstellingen te verwezenlijken wordt voorgesteld de belastingdruk te verschuiven van de loon- en inkomstenbelasting (directe belastingen) naar de belastingen op consumptie, energie en het milieu (indirecte belastingen). Verder komt er een nieuw heffingsregime voor de vermogensinkomsten en moet de heffingsgrondslag in de loon- en inkomstenbelasting worden verbreed (minder aftrekposten). In totaal komt hierdoor 10 miljard beschikbaar die wordt ingezet voor een nieuwe tariefstructuur of een tariefverlaging in de loon- en inkomstenbelasting. Het gaat niet om concrete voorstellen, maar om een verkenning.

Het budgetair belangrijkste voorstel is de verschuiving van de belastingdruk van de directe naar de indirecte belastingen, waarmee 9 mld. is gemoeid. De bedoeling is het belastingstelsel hiermee 'robuuster' (blz. 81) te maken. Dit in de veronderstelling dat indirecte belastingen een stabielere opbrengst hebben. Vergroening van het stelsel (via indirecte belastingen), gekoppeld aan verlaging van de loon- en inkomstenbelasting, heeft duidelijk voordelen uit een oogpunt van perceptiekosten (gemakkelijke inning) en fraudebestendigheid (blz. 96).

Het zal duidelijk zijn dat een verhoging van de btw in ruil voor lagere tarieven in de loon- en inkomstenbelasting neerkomt op een sigaar uit eigen doos met dien verstande dat de sociale minima het met een peuk moeten doen. Ook verhoging van milieubelastingen pakt uiteraard degressief uit voor de inkomensverdeling.

De nota laat zien hoe deze nadelige inkomenseffecten door wijziging van de tariefstructuur in de LB/IB kunnen worden tegengegaan. Verschuiving van de belastingdruk van directe naar indirecte belastingen leidt volgens het Centraal Plan Bureau slechts dan tot positieve werkgelegenheidseffecten wanneer de verlaging van de loon- en inkomstenbelasting zo wordt vormgegeven dat vooral de belastingdruk op inkomen uit arbeid wordt verlaagd (verhoging arbeidskostenforfait).

Gedacht wordt aan een verhoging van de btw

van 17,5 naar 19 procent. Voor de vergelijking: in België bedraagt het btw-tarief 21 procent, in Duitsland 15 procent, maar een verhoging naar 16 procent lijkt daar waarschijnlijk. Overgang op de Euro maakt prijsvergelijking uiteraard gemakkelijker. De daarmee samenhangende grensproblemen worden alleen aangestipt (blz. 85).

Wat de door de regeling voorgestane verdere vergroening betreft is vastgesteld dat Nederland, met een aandeel van 14 procent van de totale belastingopbrengst, daarin voorop loopt². Wel onderkent de nota dat de instrumentalisering van de belastingheffing noodzaakt tot een zorgvuldige evaluatie van de effecten daarvan (blz. 34).

De bewindslieden voelen zich in hun streven gesteund door Europees Commissaris Monti die zich er voor inzet in Europees verband te komen tot een verhoging van de belastingen op consumptie en milieu. Verschuiving van de belastingdruk van inkomen op arbeid naar consumptie, als beschreven in de nota, is naar mijn oordeel slechts acceptabel wanneer daarvoor voldoende compensatie wordt geboden.

Vermogensinkomsten forfaitair belast

Revolutionair is de verkenning waar Zalm/Vermeend voorstellen vermogensinkomsten los te koppelen van het inkomen uit arbeid. Gedacht wordt aan een regeling waarbij ieders vermogen wordt geacht jaarlijks 4 procent rendement op te leveren. Dit rendement wordt vervolgens belast tegen 25 procent. De huidige vermogensbelasting wordt afgeschaft. Het resultaat kan ook anders worden weergegeven: de vermogensbelasting, die nu een tarief kent van 0,7 procent wordt verhoogd tot 1 procent, onder gelijktijdige afschaffing van de inkomstenbelasting op vermogensinkomsten. Dit maakt allerlei constructies met het kunstmatig onrenderend maken van aandelen, beleggingsrekeningen e.d. nutteloos. Vermogensaan groei wordt naar een laag tarief belast.

Wanneer dit realiteit wordt is de inkomstenbelasting ook officieel als draagkrachtheffing ten grave gedragen. Voordat enkele bezwaren worden besproken verdienen eerst de argumenten pro aandacht. Zalm/Vermeend komen tot hun suggestie omdat ze een vermogenswinstbelasting om allerlei redenen, waaronder de lastige uitvoerbaarheid, niet

1. Onder fiscale arbitrage wordt verstaan: 'calculerend gedrag' van de belastingbetaler dat als ongewenst wordt beschouwd; dit in tegenstelling tot calculerend gedrag van de overheid.

2. H.A. Kogels, 'Van draagkracht naar vraagkracht en vergroening', *Maandblad Belastingbeschouwingen*, februari 1998, blz. 75.

zien zitten. Zij menen dat een forfaitaire rendementsheffing bijdraagt aan een stabiele belastingopbrengst en wijzen erop dat alle vermogensbestanddelen in een dergelijk regime gelijk worden behandeld (spaarbankrente, dividend, verhuurd onroerend goed, tweede huis). Er komt, zoals reeds signaleerd, een einde aan de huidige situatie, waarin het mogelijk is belaste inkomsten te transformeren in onbelaste vermogensaanwinst. Toegegeven wordt dat de wetgever ondanks reparatiewetgeving geen kans heeft gezien effectief op te treden tegen alle gehaaid geconstrueerde beleggingsproducten waarmee belastingheffing over inkomsten uit vermogen kan worden ontgaan.

Bovendien zal het in het nieuwe stelsel niet meer mogelijk zijn negatieve vermogensinkkomsten (bijv. ontstaan door achterstallig onderhoud aan beleggingspanden) op arbeidsinkkomsten in mindering te brengen. Tussen de verschillende bronnen ('boxen') is namelijk geen verrekening mogelijk. Aftrek van kosten op vermogensinkkomsten, waaronder ook rente van schulden, is niet meer aan de orde, want de forfaitaire heffing wordt toegepast op het saldo van bezittingen en schulden. Tegenbewijs is in principe niet mogelijk. Overigens blijven zaken zoals huisraad, auto's en caravans buiten heffing. Gedacht wordt aan een vrijgesteld vermogen van f37.500 voor een alleenstaande en van f75.000 voor gehuwden (inclusief het geregistreerd partnerschap). De eigen woning en de hypotheekrente vallen buiten dit regime. Huurwaardeforfait en hypotheekrente worden opgeteld bij resp. afgetrokken van het arbeidsinkomen, waarvoor het progressieve schijfentarief blijft gelden.

Enkele bezwaren

Het meest gehoorde en begrijpelijke bezwaar is uiteraard dat het in strijd is met het draagkrachtbeginsel uitgerekend vermogensinkkomsten tegen een belangrijk lager tarief te belasten dan arbeidsinkkomsten³. Het weerwoord kan ongeveer luiden dat het draagkrachtbeginsel materieel toch al is afgeschaft, zowel door de afwenteling (over beloningen wordt op netto basis onderhandeld) als door de mogelijkheid onbedoelde belastingvrije voordelen te behalen. Vergeleken met de ons omringende landen is de belastingheffing op kapitaal te zwaar. Het heffen van vermogensbelasting over vermogen dat resteert nadat daarover al inkomstenbelasting is betaald,

wordt als dubbele heffing ervaren. Een lage belasting op vermogensinkkomsten zal veel kapitaal dat naar het buitenland is gebracht weer naar Nederland terugsluizen, enz.

Ik zie vooral bezwaren in de fiscaaltechnische sfeer. Nu rente in verband met een onderneming of eigen woning in het nieuwe systeem aftrekbaar blijft zal zowel de ondernemer als de particulier die een eigen woning koopt zich afvragen hoe hij de bedrijfsmiddelen resp. de woning zal financieren. Het stelsel nodigt dan uit tot het aangaan van leningen, ondanks de eventuele aanwezigheid van eigen vermogen, omdat de rente aftrekbaar is naar het progressieve tarief.

Hoe werkt het stelsel uit in internationale verhoudingen? Wanneer bijvoorbeeld een inwoner van Duitsland verwacht in een bepaald jaar omvangrijke vermogensinkkomsten te genieten, zou hij zich dan belasting kunnen besparen door tijdelijke vestiging in Nederland? Anders gezegd: Is het voorgestane stelsel binnen de Europese Unie houdbaar? Eind 1997 heeft de Taxation Police Group, waarin 14 lidstaten waren vertegenwoordigd, een politiek bindende verklaring uitgegeven waarin zij instemmen met een gedragscode die overigens (nog?) geen wettelijk bindend karakter heeft. Deze gedragscode houdt o.a. in dat de lidstaten geen nieuwe maatregelen zullen nemen die schadelijke belastingconcurrentie binnen de interne markt veroorzaken en de belastinggrondslag binnen de EU uithollen.

Prof. Feteris⁴ heeft erop gewezen dat fictief rendement internationaal volstrekt ongebruikelijk is en dat complicaties kunnen ontstaan bij immigratie en emigratie: andere landen erkennen ons fictie-systeem niet, wat kan leiden tot dubbele heffing. De bestaande belastingverdragen lossen dit niet op.

Bij alle bezwaren kan overigens niet worden ontkend dat het huidige regime voor inkomsten uit vermogen niet tot een redelijke belastingheffing leidt en het gekozen tarief van realiteitszin getuigt. Creativiteit kan de bewindslieden niet worden ontzegd.

Wel vind ik dat zij de volksvertegenwoordiging nog moeten overtuigen van de onuitvoerbaarheid van een vermogenswinstbelasting. Door automatisering is de belastingdienst al jaren in staat voorheen onmogelijk geachte exercities uit te voeren en men lijkt op dit terrein nog lang niet aan zijn eind. Inmiddels is bekend geworden dat op 16 juni a.s.

3. Maarten Baltussen en Johan van Workum, 'Onrechtvaardige belastingen - de rijken rijker, de armen armer', *Roodkoper* februari 1998, blz. 26.

4. M.W.C. Feteris in een interview met Robert Kamerling, 'Vereenvoudiging? De adviseurs krijgen het drukker', *Belastingmagazine* 1998, nr 1-2, blz. 15.

een rapport van de Commissie Vermogenswinstbelasting zal worden besproken op de voorjaarsvergadering van de Vereniging voor Belastingwetenschap. Volgens Prof. van Arendonk⁵ zal dan blijken dat een verantwoorde, uitvoerbare belastingheffing van vermogenswinsten mogelijk is. Aangenomen mag worden dat er op 16 juni a.s. nog geen regeerakkoord is...

Verbreiding heffingsgrondslag inkomstenbelasting

In hoofdstuk 4 van de verkenning worden de mogelijkheden genoemd voor een grondslagverbreiding in de loon- en inkomstenbelasting.

Om de voorstellen op dit punt te beoordelen moet iets over het budgettaire belang van de 'grondslagversmalleren' worden gezegd. In totaal gaat het om 89,5 miljard, waarvan de belangrijkste zijn: de belastingvrije sommen (43 mld.), de aftrek hypotheekrente (10,6 mld.), het pensioenregime (11,9 mld.) en het arbeidskostenforfait (6,4 mld.). De tweede categorie bestaat uit afdrachtverminderingen voor werkgevers (4 mld.), aftrek werknemersdeel werknemersverzekeringen (2,9 mld.) en de aftrek lijfrentepremies (2,9 mld.). De rest is verdeeld over 9 posten die in het kader van een tariefverlaging geen zoden aan de dijk zetten.

Aan welke posten wordt nu gedacht? Terecht wordt geconstateerd dat, wanneer de grootversmalleren buiten schot zouden blijven, de ruimte voor budgettair neutrale tariefverlaging gering is. Wie dan vervolgens zou verwachten dat concrete voorstellen worden gedaan, komt bedrogen uit.

Over de belangrijkste post, de belastingvrije sommen, kon men het niet eens worden. Daarom worden drie opties in overweging gegeven: handhaving van de belastingvrije sommen, omzetting belastingvrije sommen in een vaste belastingkorting (heffingskorting) en afschaffing van de belastingvrije sommen. Binnen iedere optie zijn uiteraard weer varianten mogelijk. Ik teken hierbij aan dat in mijn optiek alle drie de opties bespreekbaar zijn. Ook wat (de hoogte van) de belastingvrije som betreft, heeft de inkomstenbelasting de draagkrachtgedachte namelijk al vele jaren verlaten. De belastingvrije voet ligt dan ook beneden het sociale minimum. In de praktijk wordt dit probleem opgelost door uitkeringen op minimumniveau (bijstandsuitkeringen,

het AOW-pensioen e.d.) zodanig vast te stellen dat na aftrek van belasting en premie het beoogde netto-bedrag resteert ('bruterings'). De conclusie is dat de huidige belastingvrije sommen deel uitmaken van de tariefstructuur en het eventueel vervallen daarvan op andere wijze kan worden gecompenseerd.

Een aantrekkelijke optie lijkt mij de invoering van een heffingskorting (belastingvrije som wordt vergolden naar het tarief van de eerste schijf). Dit draagt bij aan een verbreiding van de heffingsgrondslag en vermindert de negatieve effecten die de huidige overdraagbaarheid van de basisaftrek heeft op de arbeidsdeelname van gehuwde vrouwen van wie de partner een inkomen heeft dat voor een deel in het 50 procent- of 60 procent-tarief valt (blz. 110). Omdat de kostwinner (alleenverdiener) in deze variant niet meer tweemaal de basisaftrek krijgt (voetoverheveling) zal de regering een behoorlijk bedrag achter de hand moeten hebben voor koopkrachtreparatie.⁶

Zoals bekend wordt de aftrek hypotheekrente ongemoeid gelaten. Dit onderwerp is een afzonderlijke beschouwing waard. Op dit moment kan worden volstaan met de constatering dat in het voorgestane stelsel voor onbeperkte aftrek hypotheekrente geen fiscaal theoretische verdediging meer valt te geven en hetgeen overblijft een louter politieke motivering is. Handhaving van onbeperkte aftrek hypotheekrente past nog slechts in het kader van de 'instrumentele belastingheffing'. In de woorden van Van Dieren⁷: 'Als we even speculeren: Wanneer de theoretische rubicon wordt overschreden is het praktisch een kwestie van tijd voordat de onbeperkte hypotheekrente-aftrek sneuvelt'.

Een ander idee uit de nota stip ik hier slechts kort aan. Omdat slechts 2 procent van de werknemers aan een kostenaftrek boven het arbeidskostenforfait toekomt, wordt overwogen de kostenaftrek voor deze categorie te laten vervallen en te volstaan met een (verhoogde) forfaitaire aftrek. Hierover kan ik kort zijn: zo lang belastingrecht ook nog met recht heeft te maken dient dit voorstel naar de prullenmand te worden verwezen.

De nota suggereert de invoering van een arbeidstoelag in de vorm van een inkomensaftrek (blz. 110). Bij een dergelijke inkomensaftrek wordt de 'replacement rate' (het verschil in netto-resul-

5. H.P.A.M. van Arendonk, 'Verkenning Belastingen in de 21e eeuw - de inkomstenbelasting als draagkracht-heffing ten grave gedragen', *Maandblad Belastingbeschouwingen*, februari 1998, blz. 44.

6. Een in 1995 ingediend wetsvoorstel

(nr. 23 231) van de Tweede-kamerleden De Korte en Van Rey om in het kader van een verdergaande individualisering de mogelijkheden tot overdracht van de basisaftrek te beperken, werd ingetrokken in verband met de daaraan verbonden financiële consequenties voor

alleenverdieners.

7. M.J. van Dieren, lid van het dagelijks bestuur van de Nederlandse Orde van belastingadviseurs, tijdens een op 5 maart door NetWerk Plus georganiseerd congres over 'Belastingen in de 21e eeuw'.

taat tussen loon en uitkering op minimumniveau) groter. Dit begrip moet niet worden verward met de 'armoedeval' (hier vermijdt de nota de term 'poverty trap'), waarmee mee wordt bedoeld dat voor inkomens op het niveau van het sociaal minimum een kleine vooruitgang in bruto inkomen kan betekenen dat allerlei gunstige regelingen (huursubsidie, kwijtschelding van gemeentelijke belastingen e.d.) wegvallen en men er per saldo zelfs op achteruit kan gaan. In de huidige wetgeving blijkt het zelfs mogelijk dat een gekorte bijstandsuitkering in combinatie met overig inkomen (totaal inkomen op sociaal minimum) tot een verplichte aanslag inkomensbelasting leidt⁸.

Lijfrentepremies – pensioenregime

In de nota wordt voorgesteld de algemene aftrek van lijfrentepremies te schrappen. In plaats daarvan wordt één overkoepelende 'oudedagsparaplu' voorgesteld. Zolang de premies daar beneden blijven zijn ze aftrekbaar. Nieuw daarbij is dat de belastingwetgeving zodanig zou moeten worden aangepast dat Nederland belasting kan heffen bij emigratie. In feite wordt de aftrek pensioenpremies dus voorwaardelijk. De vraag is of dit realiseerbaar is in een tijd van internationalisering. Eerst zullen toch belastingverdragen moeten worden herzien om te voorkomen dat emigranten die met de Nederlandse fiscus moesten afrekenen nogmaals in hun nieuwe woonland worden belast.

Twee belangrijke voorstellen uit de nota werden nog niet genoemd. De premies volksverzekeringen zullen worden gefiscaliseerd en de premies werknemersverzekeringen zullen naar hetzelfde loonbegrip worden geheven als de loonbelasting en de premies volksverzekeringen.

Met het fiscaliseren van de premies volksverzekeringen wordt voortgebouwd op het werk van de commissie-Oort, waardoor sinds 1990 belasting en premies volksverzekeringen naar één grondslag worden geheven. De nu voorgestelde integratie houdt in dat het onderscheid tussen belasting en premies volksverzekeringen komt te vervallen. Door de toenemende rijksbijdragen in het AOW-spaarfonds is dit onderscheid trouwens toch al aan het vervagen. Belangrijk is dat het afzonderlijke tarief voor binnenlandse en buitenlandse belastingplichtigen door de integratie van belasting en premies komt te verval-

len. Voor het opheffen van negatieve inkomenseffecten voor ouderen (het aparte tarief voor 65-plussers vervalt in beginsel) bestaan diverse mogelijkheden, die hier onbesproken blijven.

Wanneer, zoals de nota voorstelt, de loonheffing en de premieheffing werknemersverzekeringen op één loonbegrip wordt gebaseerd en belasting plus premies door de belastingdienst worden geheven, wordt alsnog uitvoering gegeven aan een van de belangrijkste voorstellen van de commissie-Stevens. Uit een oogpunt van vereenvoudiging en verlichting van administratieve lasten is dit van groot belang. We hebben dit jaar moeten vaststellen dat ook de overheid geen zicht meer heeft op het labyrint dat als bruto-netto traject bekend staat.

Hoewel de voorstellen op een aantal punten vooral bij fiscalisten vragen en kritiek oproepen, verdienen de bewindslieden waardering dat ze het hebben aangedurfd problemen nu eens niet alleen te signaleren maar ook met hier en daar gedurfd oplossingen te komen. Wel heb ik in de nota een beschouwing gemist over de plaats die de belastingheffing in ons rechtsstelsel inneemt. Ook wanneer fiscaal-juridische beginselen nauwelijks nog zouden bestaan is het welkom dit te vernemen.

Mijn waardering gaat niet zover dat ik de nota zou willen kwalificeren als het belastingplan voor de 21e eeuw. Het is inderdaad niet meer dan een verkenning. Voor het belangrijkste probleem in Nederland wordt namelijk geen toereikende oplossing geboden: hoe worden de inactieven onder de beroepsbevolking gemotiveerd om de overstap van uitkering naar betaald werk te aanvaarden? Bevordering van de werkgelegenheid staat immers zeer hoog genoteerd. Aan de onderkant van het loongebouw zal het verschil tussen bruto-loonkosten en netto loon (de wig) verder moeten worden verkleind. Daarover had ik graag meer willen vernemen. Daarmee samenhangend blijft het – ook internationaal gezien – te hoge gezamenlijke belasting- en premietarief een netelige zaak, waar men niet uit is gekomen. Hopelijk zal het nieuwe kabinet over bergen smeergeld blijken te beschikken. Zo niet, dan moet worden gevreesd dat de smalle marges waarover het voorwoord van de nota spreekt de wetgever de inspiratie zal ontnemen die bij het verwezenlijken van een diep ingrijpende belastingopdratie nu eenmaal onontbeerlijk is.

8. De commissie voor de verzoekschriften heeft nog onlangs een dossier van een belastingplichtige aan de vaste commissie voor Financiën van de Tweede Kamer gegeven voor een nader onder-

zoek naar de regeling voor inhouding van loonheffing over bijstandsuitkeringen. Tweede Kamer 29-1-1998, 25 702, nr. 40.